

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

Perseverar en la pregària per les vocacions

A les Diòcesis de Catalunya des de fa ja onze anys que, durant el mes de novembre, té lloc una bonica experiència de **cadena de pregària per les vocacions**, per totes les vocacions: sacerdotals, diaconals, missioneres, religioses, matrimonials, d'especial consagració... És així com, cada dia del mes, una Diòcesi distinta de les deu amb seu a Catalunya, preguem per la resposta de persones generoses i sensibles, a la crida de Déu. Hem de respondre amb amor a l'Amor! Al nostre Bisbat d'Urgell ho fem **els dies 6, 16 i 26 de novembre**. Tot el dia pregant per torns, cadascú des del seu poble o ciutat, amb oració mental o vocal, oferint les pròpies malalties i sofriments, amb el rosari o amb la missa, amb intercessions o accions de gràcies, llegint les Escriptures o amb silenciosa contemplació... És bonic saber que estem units en una cadena que expressa la comunió dels sants envers la missió de demanar, de suplicar: «*Demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà*» (Mt 7,7). Un hom s'hi apunta personalment o per comunitats. I els més agosarats s'ofereixen en els horaris

més complicats o a la matinada. En resulta una experiència eclesial bellíssima, d'una Església que fa cas del seu Senyor que li va dir: «*La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'Amo dels sembrats que hi faci anar més segadors*» (Mt 9,38).

Les vocacions, o millor, els veritables enviats del Senyor, seran sempre fruit de la pregària. Sense l'oració, la missió és desnaturalitzada, es converteix en una planificació nostra, eixarçada, que a voltes pren formes d'ocupació, d'altres d'imposició, de submissió o, fins i tot, de propaganda hostil. Per això us convido a unir-vos a aquesta Cadena d'oració i de petits sacrificis oferts pels qui el Senyor vulgui cridar i vulgui enviar en missió, a treballar pel seu Regne. Ell desitja i espera que li responguem amb amor. La pregària pot molt; confiem-hi!

«*Escollar i seguir la veu de Crist Bon Pastor, deixant-se atreure i conduir per ell i consagrant a ell la pròpia vida, vol dir acceptar que l'Esperit Sant ens introdueixi en aquest dinamisme missioner, suscitant en nosaltres el desig i la determinació joiosa de lliurar la nostra vida i gastar-la per la causa del Regne de Déu*», així s'expressava el Papa Francesc a la Jornada de pre-

gària per les vocacions l'abril passat. I suggeriria que calia passar de l'home vell a la vida nova en Crist, i aquest pas el definia com un «èxode». Això és tota Vocació, o millor encara, la nostra resposta a la Vocació que Déu ens dóna a cadascú. «Des de la crida d'Abraham a la de Moisès, des del peregrinar d'Israel pel desert a la conversió predicada pels profetes, fins al viatge missioner de Jesús que culmina en la seva mort i resurrecció, la vocació és sempre una acció de Déu que ens fa sortir de la nostra situació inicial, ens deslliura de tota forma d'esclavitud, ens treu de la rutina i la indiferència i ens projecta cap a l'alegria de la comunió amb Déu i amb els germans». Respondre a la crida de Déu, per tant, és deixar que ell ens faci sortir de la nostra falsa estabilitat per posar-nos en camí cap a Jesucrist, principi i fi de la nostra vida i de la nostra felicitat.

Demaneu-ho per nosaltres mateixos, i demaneu-ho pels infants i joves de la catequesi, de les parròquies i escoles. Amb cadena d'oració humil, confiada i perseverant.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

El Col·legi Mare Janer rep la medalla del Cos Penitenciari d'Andorra

El dia 19 d'octubre, el Col·legi Mare Janer de Santa Coloma d'Andorra va rebre la Medalla Institucional del Cos Penitenciari del Govern d'Andorra, en reconeixement a la col·laboració que fan anualment els alumnes de 3r i 4t de Secundària, acompanyant amb els seus cants l'Eucaristia de Nadal que presideix el Senyor Arquebisbe per als interns del Centre Penitenciari.

El lliurament tingué lloc dins la festa de la patrona del Cos, la Mare de Déu del Remei, a la Sala de Congressos de Comú d'Andorra la Vella, on també es va reconèixer la tasca d'altres entitats que col·laboren amb el Cos, com Càritas o Andorra Telecom.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

El món es fonamenta sobre la força de l'Amor

Gandhi partia de la següent certesa: «El món no es troba fonamentat sobre la força de les armes, sinó sobre la força de la veritat i de l'amor. Així com hi ha una força d'unió amb la matèria, així també n'hi ha una entre els éssers vius, i aquesta força és l'amor. Les armes de la veritat i de l'amor són invencibles.»

Segons els teòrics i seguidors de la no-violència, la benvolença cap a tots

els éssers i la ferma adhesió a la veritat han d'impregnar fins i tot els més petits actes quotidians. S'esforcen per transformar el món segons els principis de la no-violència i aconseguir una autèntica pau cimentada sobre la veritat i la justícia.

Una de les figures occidentals més receptiva a la doctrina de Gandhi fou Giorgio La Pira, una figura del catolicisme italià del segle xx. Aquest professor

de dret romà, lector de sant Tomàs, va intentar cercar els punts de convergència entre la no-violència de Gandhi i el cristianisme. La Pira, en profunda sintonia amb altres catòlics de l'època, va comprendre que en l'era de l'armament nuclear, la humanitat no tenia altra alternativa que la pau i la fraternitat. Gandhi era el profeta d'aquesta nova era de la història amb el seu mètode de la no-violència dels

forts que, amb la seva mirada profètica, veia com l'única norma que havia de regir el comportament dels pobles i de les nacions: «Hem vist un poble immens alliberat sense violència. No és estrany que nosaltres, cristians, reconeguem en les crides de Gandhi els més purs accents de l'Evangeli.»

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Perseverar en la oración por las vocaciones

En las Diócesis de Cataluña desde hace ya once años que, durante el mes de noviembre, tiene lugar una bella experiencia de **cadena de oración por las vocaciones**, por todas las vocaciones: sacerdotales, diaconales, misioneras, religiosas, matrimoniales, de especial consagración... Es así como, cada día del mes, una Diócesis distinta de las diez con sede en Cataluña, intercedemos por la respuesta de personas generosas y sensibles, a la llamada de Dios. ¡Debemos responder con amor al Amor! En nuestra Diócesis de Urgell lo hacemos **los días 6, 16 y 26 de noviembre**. Todo el día orando por turnos, cada uno desde su pueblo o ciudad, con oración mental o vocal, ofreciendo las propias enfermedades y sufrimientos, con el rosario o con la misa, con intercesiones o acciones de gracias, leyendo las Escrituras o con silenciosa contemplación... Es sobrecogedor saber que estamos unidos en una cadena que expresa la comunión de los santos para con la misión de pedir, suplicar: «*Pedid y se os dará, buscad y encontraréis, llamad y se os abrirá*» (Mt 7,7). Uno se puede inscribir personalmente o por comunidades. Y los más osados se ofrecen en los horarios más complicados o de madrugada. Resulta una experiencia eclesial bellísima, de una Iglesia que hace caso de su Señor que le dijo: «*La mies es abundante, pero los trabajadores son pocos; rogad, pues, al Señor de la mies que mande trabajadores a su mies*» (Mt 9,38).

Las vocaciones, o mejor, los verdaderos enviados del Señor, serán siempre fruto de la oración. Sin la oración, la misión se desnaturaliza, se convierte en una planificación nuestra, reseca, que a veces toma formas de empleo, otras de imposición, de sumisión o, incluso, de propaganda hostil. Por eso os invito a uniros a esta Cadena de oración y de pequeños sacrificios ofrecidos por aquellos que el Señor quiera llamar y quiera enviar a misionar, a trabajar por su Reino. Él desea y espera que le respondamos con amor. La oración puede mucho. ¡Confíemos en ella!

«Escuchar y seguir la voz de Cristo Buen Pastor, dejándose atraer y conducir por Él y consagrando a Él la propia vida, significa aceptar que el Espíritu Santo nos introduzca en este dinamismo misionero, suscitando en nosotros el deseo y la determinación gozosa de entregar nuestra vida y gastarla por la causa del Reino de Dios», así se expresaba el Papa Francisco en la Jornada de oración por las vocaciones en abril pasado. Y sugería que había que pasar del hombre viejo a la vida nueva en Cristo, y este paso lo definía como un «éxodo». Esto es toda Vocación, o mejor aún, nuestra respuesta a la Vocación que Dios nos da a cada uno. «Desde la llamada de Abraham a la de Moisés, desde el peregrinar de Israel por el desierto a la conversión predicada por los profetas, hasta el viaje misionero de Jesús que culmina en su muerte y resurrección, la vocación es siempre una acción de Dios que nos hace salir de nuestra situación inicial, nos libra de toda forma de esclavitud, nos saca de la rutina y la indiferencia y nos proyecta hacia la alegría de la comunión con Dios y con los hermanos». Responder a la llamada de Dios, por lo tanto, es dejar que Él nos haga salir de nuestra falsa estabilidad para ponernos en camino hacia Jesucristo, principio y fin de nuestra vida y de nuestra felicidad. Pidamos esto para nosotros mismos, y pidámoslo por los niños y jóvenes de la catequesis, de las parroquias y escuelas. Con cadena de oración humilde, confiada y perseverante.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Consagració d'Anahí Biorci com a Verge a la Catedral

Anahí Biorci Magagnini ha estat consagrada, el diumenge 25 d'octubre, en l'Orde de les Verges de mans de l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives a la Catedral de Santa Maria d'Urgell. L'acte, senzill i de gran solemnitat, s'ha celebrat a les dotze del migdia amb la presència d'un gran nombre d'altres Verges Consagrades de Catalunya i d'altres punts d'Espanya, d'amics i fidels de la parròquia de Sant Ot, on ha servit en els darrers dos anys així com d'amics i companys de l'Escola Diocesana de Formació Permanent del Bisbat d'Urgell on l'Anahí ha participat en els darrers temps.

A l'homilia de la celebració Mons. Vives va comentar les lectures de la Paraula d'aquell diumenge que ens revela el Déu mi-

sericordiós i fidel que farà retornar amb alegria el seu poble després de l'exili, del Déu fidel que envia el seu Fill i ens envia a nosaltres, i del Jesús que passa, i a tots els marginats els crida a través de la seva Església, «Ànims, aixeca't,

L'Orde de les Verges restaurat pel Concili Vaticà II està format per dones seglars que viuen la seva consagració enmig del món, sostenint-se amb el seu treball i servint l'Església a través de la pregària i del servei que desenvolupen segons el propi carisma i disponibilitat, sempre en unió al Bisbe i a la Diòcesi.

que et crida» com al cec Bartomeu. Cal pregar com ell, amb compunció de cor, «Jesús, Fill de David, tingues compassió de mi!», i el Senyor ens guareix de totes les cegueses. Saber mirar els qui avui sofreixen per portar-los el consol. Veure'ls, no girar-los la mirada, i acompanyar-los a Jesús. «Senyor, que hi vegi!», també li diu avui cada cristià. I més encara una Verge Consagrada.

Esperonà l'Anahí Biorci a seguir amb fidelitat el Crist pel camí de la virginitat, a obrir els ulls a tenir ànims: Som tots cridats i vocacionats per ajudar aquells que pateixen i aquells que han caigut, els que no poden més. Va recordar que d'una manera especial ella, que feia la consagració de tota la vida al Senyor havia de seguir-lo, mirant amb els ulls que el Senyor vol que veiem, essent i donant la seva llum.

Mons. Vives va remarcar la gran quantitat de consagrats que hi ha al món, un milió, «persones que donen la seva vida consagrada al Senyor», i va recordar a la nova Verge Consagrada que ha de tenir el ulls ben oberts per veure coses noves, grans, perquè Ell és invisible i malgrat això els consagrats l'han de veure: «això vol dir que vetllaràs molt, com el sentinella... Has de ser la llum de Crist, poderosa, que dissipa les tenebres i reflecteix la llum del Crist, com la lluna la del sol».

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els infants (i II)

Acabem avui la reflexió sobre els infants, que són el fruit més bonic de la benedicció que el Creador ha donat a l'home i a la dona. Hem parlat ja del gran regal que són els nens, avui malauradament hem de parlar de les «històries de passió» que molts d'ells viuen.

Tants nens ja des de l'inici són rebutjats, abandonats, despullats de la seva infantesa i del seu futur. Algú gosa dir, gairebé per justificar-se, que ha estat un error fer-los venir al món. Això és vergonyós! No descarreguem sobre

els infants les nostres culpes, si us plau! Els nens no són mai «un error». Què en fem, de les declaracions solemnes dels drets de l'home i dels drets dels infants, si després castiguem els nens pels errors dels adults?

Els qui tenen la tasca de governar, d'educar, i encara diria més, tots els adults som responsables dels nens i ens toca a cadascun de nosaltres fer el possible per a capgirar aquesta situació. Em refereixo a la «passió» dels infants. Cada nen marginat, abandonat, que viu al carrer demanant

almoïna i amb qualsevol mena de trucs, sense escola, sense atenció mèdica, és un crit que s'eleva a Déu i que acusa el sistema que nosaltres, els adults, hem construït.

L'Església posa la seva maternitat al servei dels infants i de les seves famílies. Als pares i als fills d'aquest món nostre, la benedicció de Déu porta la tendresa maternal, el retret ferm i la condemna enèrgica. Amb els nens no s'hi juga!

(Dimecres, 8 d'abril de 2015.)

Nou Vicari judicial d'Urgell i renovació del Tribunal Diocesà d'Urgell

Se cerca una millor implementació a la Diòcesi de les disposicions del Papa Francesc sobre els processos de nul·litat matrimonial

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, Moderador del Tribunal de Justícia de la Diòcesi d'Urgell, va nomenar nou Vicari judicial a Mn. Jaume Vila i Serra, que fins ara era Promotor de Justícia i Defensor del Vincle i va fer dos nous nomenaments: Mn. Pau Bellido i Segarra, nou Jutge diocesà; i Mn. David Codina i Pérez, nou Promotor de Justícia i Defensor del Vincle de la Diòcesi. Tots ells van jurar els seus càrrecs davant l'Arquebisbe el dia 22 d'octubre. D'aquesta manera es materialitza una renovació del Tribunal que té com objectiu una millor implementació a la Diòcesi de les disposicions del *Motu Proprio Mitis Iudex Dominus Iesus* del Papa Francesc, que entrarà en vigor en un mes, el proper 8 de desembre de 2015.

Mossèn Santi Vila té una llarga experiència judicial, doncs ha estat a més de Promotor de Justícia i Defensor del Vincle en els darrers anys, Jutge delegat del Tribunal per la Causa dels Màrtirs i membre de la Comissió Assessora per als Assumptes Jurídics. Mn. David Codina i Mn. Pau Bellido són llicenciats en Dret Canònic, l'un a la Universitat Gregoriana a Roma i l'altre a la Universitat Pontifícia de Salamanca. Mn. Codina a més, és membre de la Comissió Assessora per als Assumptes Jurídics.

La resta de col·laboradors del Tribunal diocesà, M.I. Mn. Benigne Marquès i Sala, i M.I. Mn. Antoni Agelet

i Delpueyo, així com el Notari-actuari M.I. Mn. Agustí Brescó i Ausàs, continuen en els seus serveis de Jutges diocesans i de Notari respectivament.

A cada Diòcesi i per a totes les causes no exceptuades expressament pel Dret, el Jutge de primera instància és el Bisbe diocesà, el qual pot exercir la potestat judicial per si mateix o mitjançant altres persones, com són el Vicari judicial i els Jutges diocesans, amb els qui els ajuden (cf. cànon 1.419). I per a les causes contencioses en què es trobi implicat el bé públic i per a les causes penals ha de ser constituït a la Diòcesi un Promotor de Justícia que per ofici està obligat a vetllar pel bé públic (cf. cànon

1.430). Així mateix per a les causes en què es tracta de la nul·litat de l'ordenació sagrada o de la nul·litat o dissolució del matrimoni, actuarà un Defensor

del Vincle que per ofici ha de proposar i d'exposar tot allò que raonablement pugui ser adduït contra la nul·litat o la dissolució (cf. cànon 1.432).

Mn. Manuel Pal nou Canonge Penitencier

Mn. Manuel Pal i Casanovas va prendre possessió del seu ofici de Canonge Penitencier de la Diòcesi davant de l'Arquebisbe i del Canceller Secretari general del Bisbat, el 20 d'octubre, a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell. Succeeix en aquest ofici el M.I. Mn. Josep Mas i Bayés, recentment traspasat. El Canonge Penitencier, en virtut del seu ofici, té la facultat ordinària, que no pot delegar en d'altres, d'absoldre en el fur sacramental de les censures «*latae sententiae*» (que no necessiten ser declarades per una autoritat eclesiàstica), no declarades ni reservades a la Santa Seu, fins i tot aquells qui no són de la Diòcesi però s'hi troben i els diocesans fora del territori de la Diòcesi (cànon 508,1).

El Papa Francesc va firmar el 15 d'agost el *Motu Proprio* (lleí pontifícia de caràcter universal promulgada pel Papa per pròpia iniciativa) *Mitis Iudex Dominus Iesus*. Aquesta lleí pontifícia entrarà en vigor el 8 de desembre, coincidint amb l'inici del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia. L'objectiu d'aquest *Motu Proprio* és **reformar el procés** per a declarar la nul·litat del matrimoni. L'objectiu de la reforma és aconseguir **processos més ràpids i accessibles per als fidels**, tal com el Papa Francesc explica en la part expositiva del *Motu Proprio* i d'acord amb el que la gran majoria dels Bisbes havien demanat en el darrer Sínode Extraordinari sobre els desafiaments pastorals de la família en el context de l'Evangelització (cf. *Relatio Synodi*, n. 48).

AGENDA

14 novembre:

—Consell diocesà de Càritas Urgell. Balaguer.

16 novembre:

—Cadena de pregària per les vocacions.

20-21 novembre:

—Canòlich Music. Festival de música cristiana a Sant Julià de Lòria, amb activitats, concerts, concurs de nous talents, pregàries i celebració eucarística. canolichmusic2015@gmail.com o bé www.canolichmusic.com

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ez 47,1-2.8-9.12 / Sl 45 / Jn 2, 13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid).

10. □ Dimarts [Sa 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avelí (†1608), prev. teatí.

11. □ Dimecres [Sa 6,2-12 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo,

originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Dijous [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Divendres [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta.

14. ■ Dissabte [Sa 18,14-16; 19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14. 18 / Mc 13,24-32]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

Diumenge XXXII de durant l'any

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.» Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dóna-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidrà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país.»

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgirà els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, és el teu Déu, / Síó, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'ofèrir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent els deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran judicats més rigorosament.» Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, el profeta Elías se puso en camino hacia Sarepta, y, al llegar a la puerta de la ciudad, encontró allí una viuda, que recogía leña. La llamó y le dijo: «Por favor, tráeme un poco de agua en un jarro para que beba.» Mientras iba a buscarla, le gritó: «Por favor, tráeme también en la mano un trozo de pan.» Respondió ella: «Te juro por el Señor, tu Dios, que no tengo ni pan; me queda sólo un puñado de harina en el cántaro y un poco de aceite en la alcuza. Ya ves que estaba recogiendo un poco de leña. Voy a hacer un pan para mí y para mi hijo; nos lo comeremos y luego moriremos.» Respondió Elías: «No temas. Anda, prepáralo como has dicho, pero primero hazme a mí un panecillo y tráemelo; para ti y para tu hijo lo harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: «La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor envíe la lluvia sobre la tierra»». Ella se fue, hizo lo que le había dicho Elías, y comieron él, ella y su hijo. Ni la orza de harina se vació, ni la alcuza de aceite se agotó, como lo había dicho el Señor por medio de Elías.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, tu Dios, / Síón, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (Heb 9,24-28)

Cristo ha entrado no en un santuario construido por hombres —imagen del auténtico—, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena; si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde el principio del mundo. De hecho él se ha manifestado una sola vez, al final de la historia, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez. Y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ha ofrecido una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, a los que lo esperan, para salvarlos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, entre lo que enseñaba Jesús a la gente, dijo: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en la plaza, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas, con pretexto de largos rezos. Éstos recibirán una sentencia más rigurosa.» Estando Jesús sentado enfrente del arca de las ofrendas, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban en cantidad; se acercó una viuda pobre y echó dos reales. Llamando a sus discípulos, les dijo: «Os aseguro que esa pobre viuda ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir.»

COMENTARI

Cal donar com la viuda pobra

El missatge final de la 1a lectura és clar: *No es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra* quan la viuda, atenant a l'home de Déu, fa un panet per al profeta i li el dóna. Sembla injusta l'actitud d'Elies demanant a la viuda el que havia de ser el darrer aliment per a ella i el seu fill; però això només és preàmbul per al missatge: *No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra*. Garantia? Ho diu el Senyor.

A l'altre extrem hi ha l'actitud dels mestres de la Llei que devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, es posen filactèries ben llargues. El judici de Jesús és ben clar: *Seran judicats més rigorosament*. Com a rerefons hi ha dos criteris bàsics en l'Evangeli: l'amor preferent efectiu pels pobres i la paràbola dels talents (Mt 25,14s) segons la qual a qui més se li ha confiat més se li exigirà.

Model també ho és la viuda pobra que, a la sala del tresor, hi tirà dues monedes de les més petites. Ella ha donat tot el que tenia; mentre els rics, tirant molt, donaven del que els sobrava. La mesura no és la quantitat donada sinó donar del que necessitem per a viure: és la dimensió sacrificial el que dóna valor a l'ofrena.

El model perfecte és Crist que es presentà davant Déu per nosaltres, ofert una vegada per sempre prenent damunt seu els pecats de tots: Ell va fer realitat viva la biografia del Servent del Senyor d'Is 52,13s.

Amb l'eficàcia redemptora de l'autodonació suprema d'amor a la Creu, Crist ja no s'ha d'ofèrir moltes vegades. A l'Eucaristia celebrem el seu «memorial» quan amb la força de l'Esperit, segons la promesa del Senyor, mitjançant la fe es fa present de manera eficaç l'ofertament sacrificial de Crist no només en el record subjectiu sinó en la realitat objectiva. Es fa sacramentalment present l'autodonació suprema de Crist com a motor de l'autodonació per la caritat dels participants a l'Eucaristia.

Mn. José Luis Arín